

Kiss Anna

A kép-író dicsérete

*Saját világa van,
határa nélkül, szüntelen
egymásba-tűnésben,
kigyója, madara, hátasa,
való vagy sem, egymásba
tűnik. Forma formába, szín a
színbe, való álmokba,
a lények határa bizonytalan, a
dolgoké! Isten más léptéke
sejlik bennük, s nyugtalanít,
mint gyermeket az ujjai közül
elfolyó víz,*

mi megfoghatatlan.

*Nem hagyományok
nélküli.*

*Ki az uráli, kelta
bronzok, magyar s más
néphitek szellemvilágát
ismeri, otthonosabb
Keresztes Dóra világában,*

*a semmiben
lebegő holddal,*

megnyergelt kecskével,

bikán kapaszkodó táltossal,

*oltárszélről másik oltárszélre
futkosó csibékkal,*

*maga teremtette
szellemalakokkal fotózott
személye körül.*

*Utal valahol borgesi sorokra,
a világegyetem természetéről,
melyek szerint az: „nem*

szimmetrikus, nincs
szabálya, sem titkos
központja, külső fala". Kijárat
nélküli, rettentő labirintus,
folyton szétágazik. Mire
Keresztes Dóra ilyen munkái
utalnak is, de mintha nem a
borgesi beavató rettenetet,
hanem az azon túljutottak
szabadságát élné meg bennük.

És ez az, ami a
megragad magamféle
bámész valakit, ki nem műértő,
csak szereti a munkáit, az
ilyet is, meg az olyat is, mi
megáll a keretek közt, s
egyszerűen csak remek.

Kazettás mennyezetre
utaló, szakállas-bajuszos,
nunás templomi sellője külön
dolgozatot érdemelne,
mind profán, mind szakrális
értelemben. Néhai
gyermekkönyvem ablak mögül
hallgatkozó illetője, kinek fülére
ragaszt két zsalugátért,
illusztrálva a szöveg
mélyét, s maradva szabad,
önálló képalkotónak.

A filmjeiben is.

Úgy képzelem, hogy a
filmkészítés mozgást, áttűnést
vihet más megfogalmazásokba
is, hogy ez oda-vissza
termékeny viszony – bár
ennek ő a megmondhatója.

Emberszeretetével
együtt játszó, üdítő
tiszteletlenségét, művességét
dicsérem inkább.